

Què vol dir desobeir a l'Audiència Nacional?

Comissió de Juristes de la CUP

Fa uns mesos, el Fiscal en Cap de l'Audiència Nacional va interposar una denúncia davant els Jutjats Centrals d'Instrucció contra els Ajuntaments de La Seu d'Urgell, Celrà, Igualada, Sant Cugat del Vallès i Girona per la presumpta comissió de delictes de sedició, rebel·lió, prevaricació, ús indegut de fons públics i usurpació de funcions. Les denúncies – una per cada Ajuntament, i no una denúncia conjunta- es van presentar davant l'Audiència Nacional, i no davant els Jutjats més propers a cada municipi català, perquè la Fiscalia al·lega que els delictes de sedició i rebel·lió només poden ser investigats i jutjats per l'Audiència Nacional, i afegeix que si bé els delictes de prevaricació, ús indegut de fons públics i usurpació de funcions sí que haurien de ser investigats als Jutjats dels domicilis més propers dels denunciats, en base a la seva connexió amb els delictes de sedició i rebel·lió, és necessari que la competència sigui de Madrid.

En concret, la Fiscalia denuncia que *«la resolució aprovada el 9.11.2015 pel Parlament de Catalunya amb la que es pretén iniciar un procés dirigit a aconseguir la independència de Catalunya es troba al marge de la legalitat vigent és una resolució manifestament il·lícita perquè la decisió del Parlament va encaminada a impedir, al marge de les vies legals, l'aplicació de la Constitució i de les lleis vigents en una part del territori nacional i a declarar de forma il·lícita la independència»*. Afegeix que *«la il·legalitat de la resolució parlamentària, en el fons i en les formes, ha quedat certificada al haver acordat el TC per resolució de 11.11.2015 suspendre i deixar sense efecte la resolució, requerint als membres de la Mesa i el Govern de la Generalitat per tal que impedeixin o paralitzin qualsevol iniciativa que suposi ignorar o eludir la suspensió»*.

La Fiscalia ha pres la iniciativa de denunciar als Ajuntaments -en concret, als seus regidors- i, en canvi, encara no ha actuat en contra dels diputats del Parlament de Catalunya perquè els aquests últims són aforats i queden sota la competència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, inclús si se'ls acusa de rebel·lió o sedició. En canvi, els regidors dels Ajuntaments, al no tenir la condició d'aforats, sí queden sota la competència de l'AN si se'ls investiga per rebel·lió o sedició. I la Fiscalia General de l'Estat té ple control sobre els fiscals de Madrid i una "relació especial" amb els magistrats de l'AN però no exerceix un control tant intens sobre els Fiscals i Jutges destinats a Catalunya (recordem cas Fiscal Rodríguez Sol).

D'acord amb els repartiments de denúncies fet entre els sis Jutjats Centrals d'Instrucció que hi ha a Madrid, a La Seu d'Urgell li va tocar el Jutjat 4 del Magistrat Fernando Andreu, a Celrà el Jutjat 1 amb

Santiago Pedraz, a Sant Cugat el 5 amb De la Mata, a Premià de Mar el 3 amb Carmen lamela i a Vic, Girona i Deltebre el Jutjat 2 amb Ismael Moreno de Magistrat.

Fins a on estan arribant les denúncies de la Fiscalia i el poder judicial?

En la pràctica judicial diària, quan un Jutjat rep una denúncia de la Fiscalia, normalment acorda la obertura d'un procés i la realització de diligències d'investigació. És estrany que davant una denúncia de la Fiscalia s'acordés no investigar res i arxivar, ja d'entrada, la denúncia. En canvi, quan qui presenta la denúncia és un particular, sí que pot donar-se el cas que el Jutjat declari el seu arxiu immediat. Aquest és el cas, per exemple, de la querella que el partit polític UPyD va presentar davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya fa uns dies. En aquesta querella UPD demanava que s'investigués a Artur Mas per rebel·lió, sedició, prevaricació, ús indegut de fons públics... en definitiva, quasi bé tots els delictes que ara utilitza la Fiscalia. En aquest cas, el TSJ va ordenar l'arxiu immediat de la querella i no fer cap mena d'investigació, prèvia emissió per part de la Fiscalia d'un informe on en demanava l'arxiu (en iguals termes va passar amb la querella interposada per Manos Limpias). En el cas de les mocions de Suport a la Resolució del 9N, els Magistrats de l'Audiència Nacional han optat per:

***INADMISSIÓ DE LA DENUNCIA DE LA FISCALIA o opció «De la Mata»:**

El magistrat de la Mata, en el cas de Sant Cugat, després de declarar-se competent, va directament la querella de la Fiscalia. Per «de la Mata»

- a) *«resulta llamativo que se considere que puede constituir delito de sedición o rebelión cualquier acto de apoyo a la resolución parlamentaria por parte de los miembros de una corporacion local y sin embargo no se estime lo mismo en relación a los propoios parlamentarios que la aprobaron»*
- b) *«El TC, amb la seva Resolució de 11.11.2015 va suspendre la Resolució del Parlament però no en va declarar la seva il·legalitat. El TC, a la seva resolució, no va fer cap pronunciament sobre la legalitat o il·legalitat de la Resolució del Parlament de Catalunya sinó que es va limitar a suspendre-la de forma automàtica perquè el Govern va invocar els arts 161.2 CE i 77LOT, articles que, quan s'invoquen, sempre produeixen la suspensió automàtica de les Resolucions.*
- c) *«El TC no dedueix testimoni, com podia haver fet. Tampoc remet la Resolució al Fiscal demanant-li que actuï. El TC no fa cap mena d'indicació sobre la concurrència de responsabilitats penals».*
- d) *«El TC no inclou a la seva resolució cap mandat a les autoritats, servidors públics o ciutadans en general sinó que només fa un mandat a unes autoritats molt concretes i determinades per tal que impedeixin o paralitzin qualsevol iniciativa que suposi ignorar o eludir la suspensió».*
- e) *«No consta que la decisió s'adoptés i en qualsevol cas, es va voler introduir al ple del 16.11.2015, Ple celebrat abans que el TC es pronunciés sobre la seva legalitat o il·legalitat anterior a la Resolució*

sobre el fons del TC».

f) *Recorda que el propi TC, al seu FJ7 diu que «el planteamiento de concepciones que pretendan modificar el fundamento mismo del orden constitucional tiene cabida en nuestro ordenamiento».*

***ADMISSIÓ DE LA DENUNCIA, PRÀCTICA DE MINIMES DILIGÈNCIES I ARXIU «opció Andreu, Pedraz i Lamela».**

Aquests tres magistrats han optat per admetre a tràmit les denúncies. Han demanat informació als Ajuntaments i han arxivat els assumptes per entendre que les resolucions de suport al 9N no suposen la Comissió de cap delictes. És el Ca de la Seu d'Urgell, i Premià i creiem que també de Celrà, tot i que Celrà no ha enviat la documentació.

***ADMISSIÓ DE LA DENUNCIA I INICI DE PROCÉS POLÍTIC. «Opció Ismael Moreno».**

Primera diligència.- Requeriments d'informació sobre la moció del Ple.

El Magistrat Moreno, abans Policia Nacional, ha decidit admetre a tràmit les querelles de la Fiscalia i interessar la pràctica de diligències d'Investigació. La primera diligència ha estat el **requerir els expedients administratius que van culminar amb l'acord del Ple municipal.**

Davant aquest requeriment de l'Audiència nacional, els Ajuntaments tenen dues possibilitats.

I.- complir amb el requeriment i traslladar a l'autoritat judicial la documentació requerida. En aquest cas, la documentació passarà a formar part de la causa judicial.

II.- No complir amb el requeriment i no traslladar la documentació requerida a l'autoritat judicial.

L'Ajuntament de Vic va fer efectiu el requeriment d'aportar la documentació i va enviar la documentació al Jutge Moreno. I és en base a aquesta documentació rebuda precisament que el Jutge ha decidit imputar a el Regidor Joan Coma. L'Ajuntament de Girona al desembre va enviar la documentació. També el de Deltebre.

La Fiscalia, al veure que el Jutjat 2 és l'únic que li segueix la seva obstinació d'obrir un procés polític contra els regidors dels Ajuntaments per les Mocions de Suporta al 9N, s'ha centrat en aquest Jutjat i ha instat la obertura d'un procés genèric. I d'aquest procés genèric en pengen els requeriments que molts Ajuntaments han rebut dels Mossos d'Esquadra.

Què fer davant dels requeriments d'informació entregats pels Mossos d'Esquadra i ordenats pel Magistrat Ismael Moreno? Des de la CUP entenem que no s'han d'atendre.

->CONSEQÜÈNCIES DE NO CONTESTAR ELS REQUERIMENTS D'INFORMACIÓ.

El no compliment del requeriment d'informació comportarà – almenys això seria el que acostuma a passar- que el Magistrat enviï un segon requeriment. Aquesta vegada, en aquest segon requeriment, segurament hi constarà un termini concret per tal de procedir a l'entrega de la documentació – el que s'han rebut fins ara no contenen cap plaç – i amb l'advertiment exprés que pel cas de no fer-se efectiu el requeriment es podrà incórrer en un delictes de desobediència a l'autoritat. De continuar-se amb la negativa a no entregar la documentació, el Jutge instructor pot acordar la “deducció de testimoni” i l'obertura d'un procés concret per un presumpte delictes de desobediència a l'autoritat. Així mateix, creiem que faria ús de la diligència “d'entrada i registre” i ordenaria a la Guàrdia Civil (o Mossos o Policia Nacional) l'entrada a l'Ajuntament per tal de fer-se amb l'expedient administratiu.

El **delictes de desobediència a l'autoritat judicial** pel qual s'hauria de celebrar el corresponent judici, està contemplat a l'article 410 CP, que es refereix a l'autoritat que no compleixi resolucions judicials i fixa com a pena una multa de 3 a 12 mesos i inhabilitació especial per càrrec públic de 6 mesos a 2 anys o bé a l'article 412 CP que tipifica el comportament de l'autoritat que no presta l'auxili degut a l'Administració de Justícia i que té com a possible pena una multa de 12 a 18 i suspensió mesos i suspensió de càrrec públic de 2 a 3 anys.

Pel que fa a la pena d'inhabilitació, especificar que és una inhabilitació especial i no pas absoluta i limita els seus efectes als càrrecs públics en el marc del qual s'ha comès el delictes. La inhabilitació ha de referir-se a aquell tipus de càrrec, és la incapacitat per obtenir altres càrrecs similars i s'ha de concretar bé a la sentència fins a on s'estén. Exemple: una alcaldessa, que és mestra o treballadora de correus, que és condemnada per desobediència perquè no atén als requeriments i se la condemna a inhabilitació especial d'1 any, no se li veu afectada la seva feina perquè la inhabilitació serà per tornar ser alcaldessa o càrrec electe, perquè aquest és l'àmbit en el que s'ha comès el delictes, però no queda afectada per res la seva condició de mestra d'una escola pública. En canvi, un mestre condemnat per abusos la inhabilitació especial sí que li afectaria la seva condició de funcionari públic perquè té relació directe amb el motiu pel qual ha estat condemnat. Un policia condemnat per lesions a un detingut la inhabilitació especial si que li comportarà pèrdua de lloc de feina perquè hi ha relació directa entre la seva concreta feina i la comissió del delictes pel que se l'ha condemnat. La inhabilitació, repetim, ha de tenir relació directa amb el delictes comés.

Es interessant ressaltar que el mateix article 410 CP diu que “**no s’incorrerà en responsabilitat criminal les autoritats o funcionaris públics que no donin compliment a un mandat que sigui una infracció manifesta, clara i terminant de la llei o de qualsevol altra disposició General**”. I entenem que els requeriments del Central 2 d’Instrucció són una infracció manifesta i terminant dels més elementals principis democràtics.

Segona diligència que podria acordar el Jutge Ismael Moreno. Declaració d’imputats

Entenem que es voldrà citar com a imputats a aquells regidors que apareixen a l’acta del Ple com els que van votar afirmativament a la resolució independentista (en coneixeria el nom perquè consta a l’acta de la sessió del Ple). La declaració dels regidors com a imputats comportarà que s’hagin de traslladar a l’Audiència Nacional per declarar. A la declaració sí que hi ha obligació de comparèixer i, pel cas de no presentar-se el cridat a declarar, el Jutge podria acordar la busca i captura del regidor i el seu trasllat forçós a través de la Guàrdia Civil a Madrid. Convé ressaltar que el fet de no comparèixer a declarar com a imputat comporta que s’emeti una ordre de cerca i captura encaminada a que els Cossos de Seguretat et vinguin a buscar per portar-te davant el Jutge però no comporta que s’obri cap procés per desobediència.

Una vegada hagin declarat els imputats, i a la vista de les seves explicacions, el Jutge pot tornar a valorar la possibilitat d’arxivar la causa o bé la realització de més diligències d’investigació.

Tercera Diligència: citació a testimonis.

Es podria acordar la pràctica de noves diligències com la citació de testimonis o la pràctica de noves actuacions que se’ns fan difícil d’imaginar a la vista de la poca base de la denúncia de la Fiscalia. Com a exemple de possibles diligències hi hauria requerir als interventors per tal que emetessin informes sobre el cost econòmic lligat a l’aprovació de les mocions – cost, que, per altra banda, ja s’intueix que ha estat ínfim per no dir inexistent -.

QUÈ VEIEM

La Fiscalia està anant a la desesperada a intentar judicialitzar el procés independentista, intentant obrir vies per atemorir, a través de l’amenaça d’un procés judicial, als regidors i regidores dels nostres Ajuntaments. De fet, la Fiscalia, després de veure que les seves denúncies eren arxivades pels Jutges Instructors de l’Audiència Nacional, ha decidit obrir un procés genèric des del Jutjat dirigit per Magistrat Ismael Moreno. I d’aquest procés genèric obert al Central d’Instrucció 2 de l’Ismael Moreno n’han sortit els requeriments que els Mossos d’Esquadra estan fent arribar als Ajuntaments de forma massiva.

Entenem que l’actuació de la Fiscalia ni la del Jutjat Central d’Instrucció 2 del Sr. Ismael Moreno no

tenen cap base jurídica perquè cap reprovació penal pot tenir l'actuació dels regidors i regidores en l'aprovació de les resolucions independentistes. La seva motivació és política.

Els delictes que denuncia la Fiscalia no tenen cap mena de base jurídica encara que un Ajuntament aprovi una moció de suport després que el TC hagi dictat Sentència declarant il·legal la Resolució del Parlament ni inclús després que s'arribés a imputar als parlamentaris ni tampoc després que es fes un mandat explícit als ciutadans. I això és així perquè les mocions de suport dels Ajuntaments s'han aprovat, i es continuen aprovant, de forma exquisidament pacífica i en el marc del Ple, lloc prevista precisament per la llei per portar-hi a terme el debat polític i en canvi, els delictes de rebel·lió i sedició necessiten, per portar-se a terme, de la concurrència de violència física.

En concret, pel que fa al **delicte de rebel·lió**, diu el Codi Penal que comet rebel·lió (art. 472) el que *"... se alzaren violenta y públicamente para cualquiera de los fines siguientes: (...)1º Derogar, suspender o modificar total o parcialmente la Constitución (...) 5º Declarar la independencia de una parte del territorio nacional.* Per tant, si no hi ha violència, no pot haver-hi rebel·lió. Pel que fa al **delicte de sedició**, diu el CP que **Art. 544.** *Son reos de sedición los que, sin estar comprendidos en el delito de rebelión, se alcen pública y tumultuariamente para impedir, por la fuerza o fuera de las vías legales, la aplicación de las Leyes o a cualquier autoridad, corporación oficial o funcionario público, el legítimo ejercicio de sus funciones o el cumplimiento de sus acuerdos, o de las resoluciones administrativas o judiciales.* I que **art 548 [Actos preparatorios]** La provocación, la conspiración y la proposición para la sedición serán castigadas con las penas inferiores en uno o dos grados a las respectivamente previstas, salvo que llegue a tener efecto la sedición, en cuyo caso se castigará con la pena señalada en el primer apartado del artículo 545, y a sus autores se los considerará promotores. A la vista de com està descrit el delicte de sedició, de cap manera pot entendre's que s'hagi comès aquest delicte.

El TSJ de Catalunya, en Interlocutoria 37/2014 de 24 de març dictada a resultes de la querella presentada per Manos Limpias contra el President de la Generalitat pels presumptes delictes de prevaricació, desobediència, rebel·lió i sedició, va dir que *"De conformidad con el art 472 CP y como delito contra el orden constitucional se consideran reos del delito de rebelión los que se alzaren violenta y públicamente para cualquiera de los fines siguientes: ... 5.º Declarar la independencia de una parte del territorio nacional. Y conforme al artículo 544 del mismo cuerpo legal como delito contra el orden público son reos de sedición los que, sin estar comprendidos en el delito de rebelión, se alcen pública y tumultuariamente para impedir, por la fuerza o fuera de las vías legales, la aplicación de las Leyes o a cualquier autoridad, corporación oficial o funcionario público, el legítimo ejercicio de sus funciones o el cumplimiento de sus acuerdos, o de las resoluciones administrativas o judiciales. En el primer caso es presupuesto necesario del delito que con intención de declarar la independencia*

de parte del territorio nacional se produzca un alzamiento violento y público, esto es, mediante una actitud activa por la fuerza o estando dispuesto a su utilización y en forma pública, patente o exteriorizada.

En el caso de la sedición también se exige el alzamiento público entendido como sublevación tumultuaria o desordenada con una determinada finalidad mediante el empleo de la fuerza o fuera de las vías legales.

No se expresa en la querrela qué actos rebeldes o sediciosos se estarían preparando u organizando para conseguir por la fuerza la independencia de Cataluña y el concreto papel del President de la Generalitat en los mismos, siendo del todo inadmisibles en el estricto ámbito penal en el que nos hallamos, los argumentos utilizados en el apartado décimo, undécimo y duodécimo del escrito de querrela sobre los que vana y artificialmente pretende construirse el imaginario delito, ya que sobre tratarse de supuestos hipotéticos, es obvio que no pueden equipararse las conductas activas con las pasivas. Por lo que se viene razonando, procede inadmitir a trámite la querrela presentada.

Pel que fa al delict de sedició, quasi no hi ha cap Sentència dictada en la que s'hagi aplicat aquest delict i només hem trobat una Sentència de l'Audiència Provincial de Pontevedra de 1991 per uns fets convulsos – i amb violència - esdevinguts a Villa de Cangas l'any 1989 on es va acabar condemnant a quatre regidors per condemnar per sedició. Diu la Sentència que “bastantes menos dudas suscita la condena de los cuatro concejales del grupo político opositor al del Alcalde, ya que son múltiples las imputaciones explícitas que contra ellos resultan de la prueba: convocaron y protagonizaron de modo muy singular las asambleas populares que se venían sucediendo en Cangas, arengaron a las masas a persistir en su propósito de impedir la celebración del Pleno del día 1 de junio y forzar la dimisión del Alcalde, incitando incluso a la resistencia física contra la Guardia Civil, cuando su verdadero deber como miembros de la Corporación Municipal y ciudadanos responsables era la de aplacar los ánimos, sin perjuicio de defender tenazmente sus convicciones políticas por los medios que la ley brinda. Ellos fueron los verdaderos instigadores del levantamiento ciudadano y pueden darse por satisfechos por la levedad de la acusación y la reducida condena que se les impuso. No es necesario repetir ahora las concretas y múltiples declaraciones testimoniales que les incriminan: fueron los que facilitaron la entrada masiva de ciudadanos en el Ayuntamiento, arrollando a los agentes encargados de limitar el número de asistentes al Pleno por falta de espacio físico, los que manteniendo y dando ejemplo con su violento proceder llegaron en tropel al salón de sesiones, dando lugar al forzamiento y rotura de la puerta de acceso, y los que después de suspendida la sesión arengaron a las gentes desde el balcón municipal, incitándolas a mantener una postura de insurrección ciudadana para conseguir sus fines.

La resta de delictes que s'imputen no tenen cap mena de base fàctica i ens costa d'entendre en que es basa la Fiscalia per fonamentar la seva denúncia.